

Arrest

nr. 236 830 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Skopje (Noord-Macedonië) en heeft u de Noord-Macedonische nationaliteit. Toen u zes jaar oud was overleed uw moeder. Uw vader wilde hierna niet meer voor u zorgen. Hij zette u het huis uit. Wat er met uw broer en uw drie zussen gebeurde weet u niet. U heeft sindsdien geen enkel contact meer gehad met uw familie. U verbleef doorheen uw jeugd op verschillende plaatsen in Noord-Macedonië en had als Rom geen recht op hulp. U woonde in Skopje, Ohrid, Bitola en Struga. U sliep voornamelijk op straat. Slechts heel sporadisch had u het geluk dat u bij iemand één of twee nachten kon doorbrengen. In Skopje verbleef u eenmaal een tiental dagen in een weeshuis. Dit voelde aan als een gevangenis waardoor u, van zodra u de mogelijkheid had, ontsnapte en besloot om opnieuw als dakloze door het leven te gaan. Ondanks uw precare levensomstandigheden ging u wel naar school. Toen de sociale dienst van Skopje u wilde plaatsen in een opvangtehuis voor weeskinderen, besloot u hieraan geen gevolg te geven omdat u dergelijke

instellingen niet vertrouwde. Om te kunnen voorzien in uw levensonderhoud deed u her en der wat klusjes. Hiermee verdiende u net genoeg geld om eten te kopen. Soms pleegde u een diefstal of verkocht u drugs als u in geldnood zat. De politie startte zeven jaar geleden een onderzoek naar u. Toen u vijftien of zestien jaar oud was werd u gearresteerd. U werd een week lang vastgehouden en mishandeld door enkele politiebeambten. De daaropvolgende jaren werd u meerdere keren voor enkele uren meegenomen naar het politiebureau alwaar u enkele klappen kreeg. Toen u 20 of 21 jaar oud was verhuisde u naar Struga. Hier kon u bij iemand inwonen. Deze persoon was goed voor u: u kreeg er eten, onderdak en werk. Zo kon u wat geld sparen. Hierdoor was u in de mogelijkheid om in maart 2019 uw land op een legale manier per bus te verlaten en naar België te reizen. U zag immers geen toekomst voor u in Noord-Macedonië. Een tiental dagen na uw aankomst in België verzocht u op 29 maart 2019 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u er geen onderdak te vinden en uw miserabele leven van weleer opnieuw op te moeten nemen. U kent er bovendien niemand. U vreest er voorts opnieuw geslagen te worden door uw medeburgers of door de politie, temeer daar de politie weet dat u om internationale bescherming heeft verzocht in het buitenland. Ook vreest u in de gevangenis te belanden en er misschien geslagen te zullen worden. Een week of anderhalve week voor uw onderhoud op het Commissariaatgeneraal kreeg u telefoon van een onbekende man. Deze zei dat hij uw vader is en dat hij opnieuw met u in contact wilde treden. U vertrouwde de man niet. U wees zijn voorstel dan ook af. Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart neer. Uw paspoort verloor u in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaatgeneraal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U verklaarde vooreerst bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geen onderdak te vinden, geen werk te verkrijgen en er niemand meer te kennen (CGVS, p. 14, 17 en 18). U wees er voorts op dat u als lid van de Romagemeenschap recht heeft op niets (CGVS, p. 18). Er kan in dit verband echter benadrukt worden dat uw verklaringen allerminst overtuigen.

Zo blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) weliswaar dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Roma Inclusion Decade 2005-2015 hebben de Noord-Macedonische

autoriteiten de "Strategie voor Roma in de Republiek Macedonië 2014-2020" goedgekeurd, die de focus legt op sociale inclusie door werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en cultuur. Ofschoon de implementatie van de integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde. Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over (het gebrek aan) huisvesting, entourage en werk betreft dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake uw werkelijke verblijfplaatsen op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig afwijken van uw beweringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zo gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u uw gehele leven, tot aan uw vertrek uit Noord-Macedonië in maart 2019, in Skopje heeft gewoond (Verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen zowel in Skopje als in Ohrid, Struga en Bitola gewoond te hebben. In Bitola verbleef u maar liefst vijf jaar en het laatste anderhalf jaar in Struga bracht u door bij een persoon, wiens naam u niet kende en die u eten, onderdak en werk bezorgde (CGVS, p. 6). Daarnaast gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u zowel op straat als in een weeshuis gewoond heeft (Verklaring DVZ, vraag 10), hetgeen u niet tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal vermeldde. Met dit alles geconfronteerd, gaf u onder meer aan dat u, toen u elf of twaalf jaar oud was, tien of vijftien dagen in een weeshuis vertoefde, dat u slechts kort werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u omwille van de stress soms zaken vergeet (CGVS, p. 21 en 22). Dat u er wel vertelde over dit bijzonder kortstondig verblijf in een weeshuis maar niet aangaf dat u het laatste anderhalf jaar in Struga verbleven heeft, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Er dient bovendien gewezen te worden op de vaststelling dat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ter goedkeuring ondertekende en dat u bij aanvang van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aangegeven had geen opmerkingen te hebben over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 3). Eventuele geheugenproblemen toonde u ook niet aan. Gelet hierop heeft u uw verblijfplaats(en) en bijgevolg evenmin de omstandigheden van uw verblijf in Noord-Macedonië voor uw komst naar België aannemelijk gemaakt. Dat u geen onderdak heeft gehad en bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreest geen onderdak te zullen vinden (CGVS, p. 17), is bijgevolg evenmin aannemelijk.

Dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië niemand meer zal kennen houdt voorts evenmin steek. U verklaarde in dit verband dat u geen contact meer wil hebben met uw familie. Gevraagd naar de reden gaf u aan dat u, omdat uw familie u nooit is komen zoeken toen u op straat leefde, niets meer met haar te maken wil hebben. Erop gewezen dat uw familie, gelet op uw zwerftochten, niet in de mogelijkheid was om u te vinden, erkende u deze mogelijkheid. Desalniettemin gaf u nogmaals zonder meer aan geen contact te willen hebben met uw familie (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt geenszins dat (heel) uw familie geen contact meer met u wil hebben, temeer daar u onlangs werd gecontacteerd door een man die

beweerde uw vader te zijn. Zijn voorstel om opnieuw met elkaar in contact te treden wees u echter resoluut af (CGVS, p. 5). Overigens komt het enigszins bevreemdend over dat, ofschoon u sinds uw zes jaar geen contact meer zou gehad hebben met uw familie, u blijkbaar wel 'via een buurman' zou vernomen hebben dat uw vader hertrouwd is en niet meer woonde op het adres dat op uw identiteitskaart staat vermeld (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit de informatie op uw facebookprofiel dat, hoewel u beweerde sinds uw zes jaar nooit nog iets vernomen te hebben van uw broer (CGVS, p. 5 en 22), u bevriend bent met een persoon die dezelfde naam heeft of hanteert als uw broer, met name M.R. (...). Gezien u niemand anders met deze naam kent (CGVS, p. 22), kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat, hoewel u dit met klem ontkende (CGVS, p. 22), het hier daadwerkelijk om uw broer gaat. Hiermee geconfronteerd gaf u aan de man niet te kennen. Als rechtvaardiging gaf u aan dat u uw profiel deelde met een zekere M.K. (...). U raakte vier maanden voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 november 2019, i.e. toen u al in België was, met hem bevriend. Hij maakte voor u een facebookprofiel aan dat jullie sindsdien delen (CGVS, p. 22). Deze uitleg overtuigt echter allerminst. Uit uw facebookprofiel blijkt namelijk dat er reeds in 2018 berichten op werden gepost, i.e. toen u nog in Noord-Macedonië verbleef en M.K. (...) nog niet kende. Uw stelling dat u al jarenlang geen contact meer heeft met uw familie en u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest er niemand meer te kennen overtuigt dan ook geenszins, temeer daar u op uw facebookaccount meer dan duizend vrienden heeft.

Verder blijkt dat u onderwijs heeft genoten en dat u in Noord-Macedonië toegang had tot de arbeidsmarkt. U werkte in de bouw, in de landbouw, op de markt of deed klusjes voor andere personen. Nooit zocht u naar officieel werk, richtte u zich naar tewerkstellingsbureaus of interimkantoren (CGVS, p. 9 en 10). Dat u bij een terugkeer geen werk zal kunnen vinden in Noord-Macedonië is dan ook een bewering die overtuigingskracht mist.

Bovendien had u toegang tot sociale hulpverlening. U kreeg verschillende keren voedsel en kleding toebedeeld van verschillende sociale centra in Skopje, Ohrid en Struga (CGVS, p. 10 en 18). Dat u eenmaal hulp ging vragen bij het gemeentehuis van Skopje, maar dat u daar werd gezegd dat u, omdat u een vader en een familie heeft, geen hulp zou krijgen, doet hieraan geen afbreuk. Er kan immers op gewezen worden dat deze eenmalige poging dateert van zeven jaar geleden en dat u zich nadien niet meer tot deze dienst richtte (CGVS, p. 18 en 19).

Tot slot kon u, ofschoon u dit aanvankelijk ontkende (CGVS, p. 10), beroep doen op de medische diensten in Noord-Macedonië. U kon, nadat u gewond was geraakt, terecht bij een arts (CGVS, p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw beweringen dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië nergens terecht zal kunnen en geen onderdak of werk zal vinden allerminst aannemelijk gemaakt. U heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat de door u beweerde persoonlijk door u ondervonden discriminatie als Roma gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

Voorts haalde u aan verschillende keren door politieagenten geslagen te zijn geweest. U vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië voor een herhaling van deze problemen (CGVS, p. 10, 11, 14 en 16).

Er kan evenwel op gewezen worden dat uw opeenvolgende verklaringen in dit verband niet overeenkomen met elkaar. Toen u de vraag werd gesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken of u ooit in de gevangenis heeft gezeten, waarbij er gepolst werd naar zowel een hechtenis voor een korte periode (bijvoorbeeld een opsluiting in een cel op het politiekantoor) als naar een langere opsluiting in de gevangenis, antwoordde u dat dit niet het geval is geweest (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). U voegde hieraan toe nooit problemen met de autoriteiten gehad te hebben (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7a). Dat u later verklaarde dat u zo'n tien tot vijftien keer werd gearresteerd en werd meegenomen naar het politiebureau en dat u eenmaal gedurende een week (tijdens dewelke u werd geslagen) opgesloten werd door de politie omdat u de ruit van een kantoor van de sociale dienst had stukgeslagen overtuigt dan ook niet (CGVS, p. 10 en 11). Dat u deze beweerde arrestaties en mishandelingen door politieagenten niet spontaan op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalt, hoewel hiernaar wordt gevraagd, is niet ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband, temeer daar u geen enkel (begin van) bewijs van uw verschillende arrestaties kon voorleggen (CGVS, p. 16).

Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor uw problemen met de politie én met uw medeburgers door wie u eveneens verschillende keren werd geslagen (CGVS, p. 14 en 16) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan

heeft. U ondernam immers nooit stappen tegen de Noord-Macedonische politiebeamten of uw medeburgers die u geslagen hebben (CGVS, p. 11, 12, 16 en 17). Gevraagd waarom u dit niet deed, zei u dat dit onmogelijk is, dat iedereen in Noord-Macedonië zo behandeld wordt door de politie en dat, als u tegen de politie klacht zou indienen, uw problemen met de politie zouden verergeren (CGVS, p. 11-12). Ook gaf u aan dat niemand u, als dakloze, zou geloven als u hetzij tegen de politie, hetzij tegen de mensen die u geslagen hadden aangifte zou doen. Men zou er immers van uitgaan dat u de oorzaak van het probleem was en de politie zou niets doen (CGVS, p. 11, 16 en 17). Echter, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt – een probleem dat evenwel onderkend wordt en waarvoor een nieuwe hervormingsstrategie van het rechtswezen beterschap moet brengen – is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er (niet door u gebruikte) mogelijkheden zijn om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anticorruptiebeleidsdocument en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma-gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Zoals hierboven reeds aangestipt blijft u hier in gebreke (CGVS, p. 11 en 16). Informatie over de Roma in Noord-Macedonië

maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Center en het Helsinki Committee for Human Rights - waar u, zoals hierboven reeds aangestipt, nooit beroep op deed (CGVS, p. 18) - bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alsoo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië gearresteerd zal worden en in de gevangenis (waar u misschien geslagen zal worden) zal belanden omdat er verschillende klachten tegen u lopen dient opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd van uw beweringen en dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld dat u in het verleden nooit werd veroordeeld en dat er evenmin een rechtszaak tegen u liep (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.2). U verliet bovendien legaal uw land (verklaring DVZ, vraag 31). Uit niets blijkt bijgevolg dat u momenteel in Noord-Macedonië gezocht zou worden en/of dat er daadwerkelijk een strafrechtelijk onderzoek naar u loopt. Bovendien behoort het opleggen van sancties voor vastgestelde strafbare feiten tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat en wijst een veroordeling op zich niet op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u toegaf zich schuldig gemaakt te hebben aan strafbare feiten, zoals diefstal en de verkoop van drugs (CGVS, p. 6, 15 en 18). Indien u werkelijk in de gevangenis zou terecht komen en er geslagen zou worden, blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS, p. 16), uit niets dat u dit niet zou kunnen aanklagen en geen beroep zou kunnen doen op de hierboven vermelde beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië. Uw beweringen dat u in de gevangenis zal belanden omdat u illegaal het land verlaten heeft en omdat de Noord-Macedonische autoriteiten weten dat u in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht houden tot slot geen steek (CGVS, p. 14 en 15). U verliet immers uw land legaal (CGVS, p. 12) en de Noord-Macedonische grondwet waarborgt het recht van iedere burger om het grondgebied te verlaten en terug te keren. Dit recht mag alleen worden beperkt indien de veiligheid van de staat moet worden beschermd, in het geval van een strafrechtelijke procedure, of ter bescherming van de volksgezondheid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Noord-Macedonië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde identiteitskaart kan voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/1 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET RECHTSZEKERHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoeker betoogt:

"De verzoekende partij wijst erop dat, wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing neemt inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (zie artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, aangezien door verzoeker op 29 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend en pas op 3 december 2019 werd de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen.

Indien toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure, dient de wettelijke termijn te worden gerespecteerd.

Door de verstreken termijn kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer rechtmatig voorhouden dat verzoeker zich in één van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j) zou bevinden.

Het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigt er immers zelf van dat er geen noodzaak was om een versnelde procedure (dewelke overigens steeds facultatief en niet verplichtend moet worden toegepast, zie art. 57/6/1, §1, eerste lid:

(...)

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 57/6/1, §1 Vreemdelingenwet door alsnog te oordelen dat een versnelde procedure diende te worden toegepast (waardoor het verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard).

Deze vaststelling is essentieel, aangezien op basis van de versnelde procedure het verzoek tot internationale bescherming kan worden afgewezen als kennelijk ongegrond. Dit heeft verderstrekkende gevolgen. Onder meer op basis van artikel 74/14, §3, 6° Vreemdelingenwet kan worden afgeweken van een termijn van dertig dagen bij het nemen van een verwijderingsbeslissing indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet.

De beslissing om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende af te wijzen als kennelijk ongegrond, brengt derhalve (nog andere) rechtsgevolgen met zich mee.

4. Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt, gelet op de termijn van vijftien werkdagen, dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 3 december 2019 om de aanvraag van de verzoekende partij als kennelijk ongegrond te beschouwen.

Door de verstreken termijn kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer rechtmatig voorhouden dat verzoeker zich in één van de gevallen zoals vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a) tot j) zou bevinden.

Het handelen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigt er immers zelf van dat er geen noodzaak was om een versnelde procedure (dewelke overigens steeds facultatief en niet verplichtend moet worden toegepast, zie art. 57/6/1, §1, eerste lid:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen") toe te passen.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als kennelijk ongegrond zal worden verklaard op grond van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als kennelijk ongegrond zal worden verklaard op grond van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter op 3 december 2019 alsnog vast te houden aan de versnelde procedure en hierom het verzoek tot internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 15 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, dient de bestreden beslissing, waarbij het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd."

Verzoeker is het verder niet eens met het inhoudelijke oordeel van de commissaris-generaal. Hij doet in dit kader gelden:

"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker, waarbij verzoeker onder meer aangaf dat hij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geen onderdak kan vinden, werk kan verkrijgen of beroep kan doen op een sociaal of familiaal netwerk temeer als Roma, niet kunnen "overtuigen". De verzoekende partij merkt evenwel op dat dit vermeende gebrek aan overtuiging niet van die aard is om het volledige asielrelaas van de verzoekende partij af te wijzen als ongefundeerd (zoals in de bestreden beslissing het geval is).

Verzoeker gaf aan dat hij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest er geen onderdak te vinden, waardoor hij opnieuw in eenzelfde miserabele situatie dreigt te belanden zoals dit voorheen het geval was. Verzoeker vreest tevens dat hij geen beroep meer kan doen op een sociaal (of familiaal) netwerk om te voorzien in opvang. Daarnaast gaf verzoeker aan dat hij ook vreest in de gevangenis te belanden en er mishandeld te worden.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Noord-Macedonië. Verzoeker werd geboren te Skopje (thans Noord-Macedonië) en is Rom van origine. Verzoeker komt uit een gezin met drie zussen en één broer. De moeder van verzoeker overleed toen hij zesjaar was. De vader van verzoeker zou niet instaan voor zijn opvoeding en zette verzoeker het huis uit. Verzoeker verbleef hierdoor gedurende zijn jeugd op verschillende plaatsen in Noord-Macedonië. Hij woonde onder meer in Skopje, Ohrid, Bitola en Struga. Verzoeker sliep voornamelijk op straat. Soms had hij het gelukt dat hij een korte periode bij iemand kon overnachten. Verzoeker bleef ook kortstondig in een weeshuis, doch slechts voor een korte periode (een tiental dagen). Dit voelde aan als een gevangenis voor verzoeker. Van zodra hij de mogelijkheid zag ontsnapte hij en besloot hij verder te leven als dakloze op straat. Ook toen de sociale dienst van Skopje verzoeker wou plaatsen in een opvangtehuis voor weeskinderen, ging verzoeker hier niet op in. Hij vertrouwde dergelijke instellingen niet.

Verzoeker stond zelf in voor zijn levensonderhoud. Hij deed her en der wat klusjes. Hierdoor verdiende hij net genoeg om eten te kopen. Soms diende verzoeker een diefstal te plegen of drugs te verkopen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker heeft slechts een zeer beperkte scholing genoten. Hij is analfabeet. De beperkte scholing van verzoeker is een belangrijke en persoonlijke kenmerk waarmee de verwerende partij diende rekening te houden tijdens de procedure (bv. inzake de consistentie van het geven van antwoorden). Het blijkt echter niet dat zulks het geval is geweest.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in zijn analyse verder dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen het verhoor afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker wijst echter op de gemaakte bemerkingen door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op deze beweringen én, in het bijzonder, op de omstandigheden waarin hij zich bevond op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verzocht op 29 maart 2019 om internationale bescherming. Vervolgens heeft zij op 4 november 2019 een onderhoud gehad bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan een verslag werd opgesteld. Tijdens dit onderhoud werd verzoeker niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de tolk bij het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan verzoeker vragen gesteld. Hij gaf vervolgens een antwoord, via de tolk, op de vragen die hem werden gesteld. Op alle vragen moest verzoeker zeer kort antwoorden. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen. Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de tolk werd meegedeeld aan de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat deze medewerkster vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de uitgetypte "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoeker met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleend, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen (zoals overgebracht aan de tolk) correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Het blijkt dat een deel van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat gebaseerd is op het "verschil" tussen de bewoordingen die werden genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker wijst op zijn uiterst precarie situatie in Noord-Macedonië. Hij diende te overleven op een uiterst moeizame manier. Hij vond wel steun, maar dit was tijdelijk van aard. Door het vertrek uit Noord-Macedonië stelt verzoeker duidelijk dat hij geen beroep meer kan doen op zijn sociaal (of familiaal) netwerk om hem op te vangen. Als Roma vreest verzoeker dan ook aan zijn lotte worden overgelaten bij een terugkeer naar Noord-Macedonië, hetgeen in strijd zou zijn met de menselijke waardigheid. Verzoeker gaf aan dat hij daarbij geen beroep kan doen op de steun van zijn nationale overheid. Meer nog, verzoeker vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië het slachtoffer te worden van willekeurig politiegeweld. Verzoeker werd doorheen zijn tijd in Noord-Macedonië meermaals gearresteerd door de politie. Een eerste maal gebeurde dit toen verzoeker vijftien of zestien jaar oud was. Verzoeker diende enkele uren tot een week in hechtenis te blijven, waarna hij opnieuw in vrijheid werd gesteld. Verzoeker werd slecht behandeld door de politiediensten en kreeg meermaals klappen.

Verzoeker wijst erop dat de aangehaalde tegenstrijdigheden en onduidelijkheden die worden opgeworpen in de bestreden beslissing, mede gelet op bovenvermelde opmerkingen, niet van die aard zijn dat het relaas van verzoeker dan ook niet zou overtuigen.

7. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar specifieke omstandigheden die werden aangehaald door verzoeker.

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië louter door zijn aanwezigheid als Roma aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Hij wijst daarbij in het bijzonder naar de problemen die hij reeds had in Noord-Macedonië.

Verzoeker vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande:

"In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. Verzoeker verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag verweerder evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)”*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

3.5. Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat de redelijke termijn niet zou zijn gerespecteerd. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

3.6. De aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel is gelet op het voorgaande evenmin aangetoond. Dit beginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.7. Ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt gelet op het voormelde niet dienstig opgeworpen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

3.8. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.9. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.10. In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd dat verzoekers verklaringen en aangevoerde nood aan internationale bescherming in het licht van de beschikbare informatie omtrent de situatie in Noord-Macedonië allerminst kunnen overtuigen. De motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Zo blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) weliswaar dat heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Als opvolging van de Roma Inclusion Decade 2005-2015 hebben de Noord-Macedonische autoriteiten de “Strategie voor Roma in de Republiek Macedonië 2014-2020” goedgekeurd, die de focus legt op sociale inclusie door werkgelegenheid, huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en cultuur. Ofschoon de implementatie van de integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiwetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.*

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker laat de voormelde motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Omtrent de door verzoeker aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

“Voor wat uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over (het gebrek aan) huisvesting, entourage en werk betreft dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake uw werkelijke verblijfplaatsen op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig afwijken van uw beweringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zo gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u uw gehele leven, tot aan uw vertrek uit Noord-Macedonië in maart 2019, in Skopje heeft gewoond (Verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen zowel in Skopje als in Ohrid, Struga en Bitola gewoond te hebben. In Bitola verbleef u maar liefst vijf jaar en het laatste anderhalf jaar in Struga bracht u door bij een persoon, wiens naam u niet kende en die u eten, onderdak en werk bezorgde (CGVS, p. 6). Daarnaast gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u zowel op straat als in een weeshuis gewoond heeft (Verklaring DVZ, vraag 10), hetgeen u niet tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal vermeldde. Met dit alles geconfronteerd, gaf u onder meer aan dat u, toen u elf of twaalf jaar oud was, tien of vijftien dagen in een weeshuis vertoefde, dat u slechts kort werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u omwille van de stress soms zaken vergeet (CGVS, p. 21 en 22). Dat u er wel vertelde over dit bijzonder kortstondig verblijf in een weeshuis maar niet aangaf dat u het laatste anderhalf jaar in Struga verbleven heeft, komt bijzonder weinig aannemelijk over. Er dient bovendien gewezen te worden op de vaststelling dat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ter goedkeuring ondertekende en dat u bij aanvang van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal aangegeven had geen opmerkingen te hebben over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 3). Eventuele geheugenproblemen toonde u ook niet aan. Gelet hierop heeft u uw verblijfplaats(en) en bijgevolg evenmin de omstandigheden van uw verblijf in Noord-Macedonië voor uw komst naar België aannemelijk gemaakt. Dat u geen onderdak heeft gehad en bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreest geen onderdak te zullen vinden (CGVS, p. 17), is bijgevolg evenmin aannemelijk.

Dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië niemand meer zal kennen houdt voorts evenmin steek. U verklaarde in dit verband dat u geen contact meer wil hebben met uw familie. Gevraagd naar de reden gaf u aan dat u, omdat uw familie u nooit is komen zoeken toen u op straat leefde, niets meer met haar te maken wil hebben. Erop gewezen dat uw familie, gelet op uw zwerftochten, niet in de mogelijkheid was om u te vinden, erkende u deze mogelijkheid. Desalniettemin gaf u nogmaals zonder meer aan geen contact te willen hebben met uw familie (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt geenszins dat (heel) uw familie geen contact meer met u wil hebben, temeer daar u onlangs werd gecontacteerd door een man die beweerde uw vader te zijn. Zijn voorstel om opnieuw met elkaar in contact te treden wees u echter resoluut af (CGVS, p. 5). Overigens komt het enigszins bevreemdend over dat, ofschoon u sinds uw zes jaar geen contact meer zou gehad hebben met uw familie, u blijkbaar wel ‘via een buurman’ zou vernomen hebben dat uw vader hertrouwd is en niet meer woonde op het adres dat op uw identiteitskaart staat vermeld (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit de informatie op uw facebookprofiel dat, hoewel u beweerde sinds uw zes jaar nooit nog iets vernomen te hebben van uw broer (CGVS, p. 5 en 22), u bevriend bent met een persoon die dezelfde naam heeft of hanteert als uw broer, met name M.R. (...). Gezien u niemand anders met deze naam kent (CGVS, p. 22), kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat, hoewel u dit met klem ontkende (CGVS, p. 22), het hier daadwerkelijk om uw broer gaat. Hiermee geconfronteerd gaf u aan de man niet te kennen. Als rechtvaardiging gaf u aan dat u uw profiel deelde met een zekere M.K. (...). U raakte vier maanden voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 november 2019, i.e. toen u al in België was, met hem bevriend. Hij maakte voor u een facebookprofiel aan dat jullie sindsdien delen (CGVS, p. 22). Deze uitleg overtuigt echter allermint. Uit uw facebookprofiel blijkt namelijk dat er reeds in 2018 berichten op werden gepost, i.e. toen u nog in Noord-Macedonië verbleef en M.K. (...) nog niet kende. Uw stelling dat u al jarenlang geen contact meer heeft met uw familie en u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest er niemand meer te kennen overtuigt dan ook geenszins, temeer daar u op uw facebookaccount meer dan duizend vrienden heeft.

Verder blijkt dat u onderwijs heeft genoten en dat u in Noord-Macedonië toegang had tot de arbeidsmarkt. U werkte in de bouw, in de landbouw, op de markt of deed klusjes voor andere personen. Nooit zocht u naar officieel werk, richtte u zich naar tewerkstellingsbureaus of interimkantoren (CGVS, p. 9 en 10). Dat u bij een terugkeer geen werk zal kunnen vinden in Noord-Macedonië is dan ook een bewering die overtuigingskracht mist.

Bovendien had u toegang tot sociale hulpverlening. U kreeg verschillende keren voedsel en kleding toebedeeld van verschillende sociale centra in Skopje, Ohrid en Struga (CGVS, p. 10 en 18). Dat u eenmaal hulp ging vragen bij het gemeentehuis van Skopje, maar dat u daar werd gezegd dat u, omdat u een vader en een familie heeft, geen hulp zou krijgen, doet hieraan geen afbreuk. Er kan immers op gewezen worden dat deze eenmalige poging dateert van zeven jaar geleden en dat u zich nadien niet meer tot deze dienst richtte (CGVS, p. 18 en 19).

Tot slot kon u, ofschoon u dit aanvankelijk ontkende (CGVS, p. 10), beroep doen op de medische diensten in Noord-Macedonië. U kon, nadat u gewond was geraakt, terecht bij een arts (CGVS, p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw beweringen dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië nergens terecht zal kunnen en geen onderdak of werk zal vinden allerminst aannemelijk gemaakt. U heeft bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt dat de door u beweerde persoonlijk door u ondervonden discriminatie als Roma gelijkgeschakeld kan worden met vervolging of ernstige schade.

Voorts haalde u aan verschillende keren door politieagenten geslagen te zijn geweest. U vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië voor een herhaling van deze problemen (CGVS, p. 10, 11, 14 en 16).

Er kan evenwel op gewezen worden dat uw opeenvolgende verklaringen in dit verband niet overeenkomen met elkaar. Toen u de vraag werd gesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken of u ooit in de gevangenis heeft gezeten, waarbij er gepolst werd naar zowel een hechtenis voor een korte periode (bijvoorbeeld een opsluiting in een cel op het politiekantoor) als naar een langere opsluiting in de gevangenis, antwoordde u dat dit niet het geval is geweest (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). U voegde hieraan toe nooit problemen met de autoriteiten gehad te hebben (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7a). Dat u later verklaarde dat u zo'n tien tot vijftien keer werd gearresteerd en werd meegenomen naar het politiebureau en dat u eenmaal gedurende een week (tijdens dewelke u werd geslagen) opgesloten werd door de politie omdat u de ruit van een kantoor van de sociale dienst had stukgeslagen overtuigt dan ook niet (CGVS, p. 10 en 11). Dat u deze beweerde arrestaties en mishandelingen door politieagenten niet spontaan op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalt, hoewel hiernaar wordt gevraagd, is niet ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband, temeer daar u geen enkel (begin van) bewijs van uw verschillende arrestaties kon voorleggen (CGVS, p. 16).

Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor uw problemen met de politie én met uw medeburgers door wie u eveneens verschillende keren werd geslagen (CGVS, p. 14 en 16) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U ondernam immers nooit stappen tegen de Noord-Macedonische politiebeambten of uw medeburgers die u geslagen hebben (CGVS, p. 11, 12, 16 en 17). Gevraagd waarom u dit niet deed, zei u dat dit onmogelijk is, dat iedereen in Noord-Macedonië zo behandeld wordt door de politie en dat, als u tegen de politie klacht zou indienen, uw problemen met de politie zouden verergeren (CGVS, p. 11-12). Ook gaf u aan dat niemand u, als dakloze, zou geloven als u hetzij tegen de politie, hetzij tegen de mensen die u geslagen hadden aangifte zou doen. Men zou er immers van uitgaan dat u de oorzaak van het probleem was en de politie zou niets doen (CGVS, p. 11, 16 en 17). Echter, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat

ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt – een probleem dat evenwel onderkend wordt en waarvoor een nieuwe hervormingsstrategie van het rechtswezen beterschap moet brengen – is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er (niet door u gebruikte) mogelijkheden zijn om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anticorruptiebeleidsdocument en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma-gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Zoals hierboven reeds aangestipt blijft u hier in gebreke (CGVS, p. 11 en 16). Informatie over de Roma in Noord-Macedonië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Center en het Helsinki Committee for Human Rights - waar u, zoals hierboven reeds aangestipt, nooit beroep op deed (CGVS, p. 18) - bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië gearresteerd zal worden en in de gevangenis (waar u misschien geslagen zal worden) zal belanden omdat er verschillende klachten tegen u lopen dient opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd van uw beweringen en dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verteld dat u in het verleden nooit werd veroordeeld en dat er evenmin een rechtszaak tegen u liep (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.2). U verliest bovendien legaal uw land (verklaring DVZ, vraag 31). Uit niets blijkt bijgevolg dat u momenteel in Noord-

Macedonië gezocht zou worden en/of dat er daadwerkelijk een strafrechtelijk onderzoek naar u loopt. Bovendien behoort het opleggen van sancties voor vastgestelde strafbare feiten tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat en wijst een veroordeling op zich niet op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u toegaf zich schuldig gemaakt te hebben aan strafbare feiten, zoals diefstal en de verkoop van drugs (CGVS, p. 6, 15 en 18). Indien u werkelijk in de gevangenis zou terecht komen en er geslagen zou worden, blijkt bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS, p. 16), uit niets dat u dit niet zou kunnen aanklagen en geen beroep zou kunnen doen op de hierboven vermelde beschermingsmogelijkheden in Noord-Macedonië. Uw beweringen dat u in de gevangenis zal belanden omdat u illegaal het land verlaten heeft en omdat de Noord-Macedonische autoriteiten weten dat u in het buitenland om internationale bescherming heeft verzocht houden tot slot geen steek (CGVS, p. 14 en 15). U verliet immers uw land legaal (CGVS, p. 12) en de Noord-Macedonische grondwet waarborgt het recht van iedere burger om het grondgebied te verlaten en terug te keren. Dit recht mag alleen worden beperkt indien de veiligheid van de staat moet worden beschermd, in het geval van een strafrechtelijke procedure, of ter bescherming van de volksgezondheid.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

(...)

De door u neergelegde identiteitskaart kan voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. In zoverre hij een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen (omtrent de door hem ondergane feiten en zijn levensloop) herhaalt, dient immers te worden vastgesteld dat hij met de loutere herhaling van deze eerder afgelegde verklaringen in het geheel geen afbreuk kan doen aan de voormelde, pertinente en terechte, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Waar verzoeker de voormelde vaststellingen tracht toe te schrijven aan zijn analfabetisme, dient te worden vastgesteld dat verzoeker eerder gedurende zijn procedure nog aangaf dat hij acht jaar naar school ging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9; verklaring DVZ, nr.11). Bovendien was verzoeker actief op Facebook (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5-6). Dat hij analfabeet zou zijn, kan aldus niet worden aangenomen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet aantoonde dat hij, louter ten gevolge van zijn gebrek aan scholing, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens door zijn verklaarde analfabetisme zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen land, herkomst, achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Daarenboven verklaarde hij in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Voorts blijkt dat verzoeker noch bij de DVZ noch bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het gegeven dat hij werd gehoord. Evenmin maakte hij er enige melding van dat hij ten gevolge van zijn gebrek aan scholing niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de betreffende stukken in het administratief dossier blijkt bovendien dat het horen van verzoeker zowel bij de DVZ als bij het CGVS op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Ook van een ongeschoold of laaggeschoold persoon mag daarenboven worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn levensloop en achtergrond en inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Verzoeker voert daarnaast aan dat het verslag van de DVZ geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou hebben omdat hij bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, omdat hij er werd bijgestaan door en afhankelijk was van een tolk, omdat hij er kort moest zijn, omdat er geen controle is op de manier waarop het gesprek bij de DVZ verliep en omdat niet gecontroleerd kan worden of zijn verklaringen aldaar aan hem werden voorgelezen en in welke omstandigheden hij er zijn handtekening onder plaatste. Volgens verzoeker lagen deze omstandigheden van het gehoor bij de DVZ ten grondslag van de vastgestelde verschillen tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. In zoverre hij erop wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Verzoeker verklaarde de tolk

die hem bijstond bij de DVZ verder goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker deed zulks bij de DVZ echter niet. Verzoekers verklaringen werden bij de DVZ, dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, daarenboven weldegelijk aan hem voorgelezen. Hierna ondertekende verzoeker zowel de vragenlijst als de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Voorts ontving verzoeker een kopie van de vragenlijst. Daarenboven verklaarde verzoeker bij het CGVS bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud, gevraagd of hij opmerkingen had over zijn eerste interview bij de DVZ: *“Nee, het is goed gegaan, geen opmerkingen”*. Vervolgens bevestigde hij dat hij, hoewel het gehoor bij de DVZ kort was, er alle redenen had verteld die aanleiding hadden gegeven tot zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3). Dat verzoeker, na te zijn geconfronteerd met een aantal vaststellingen, hierop terugkomt, is derhalve niet ernstig. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker niet preciseert waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de DVZ. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Gelet op het voorgaande, blijven de hoger aangehaalde motieven onverminderd overeind.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd: *“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. BIEBAUT

